

ΥΜΝΟΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΓΕΡΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΑΡΙΑΝΤΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΑΛΛΟΥ

ΜΕΛΟΠΟΙΗΘΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΜΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΣΠ. ΞΥΝΔΑ.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩ ΦΙΛΟΘΕΝΕΙ

ΓΕΩΡΓΙΩ ΘΕΟΤΟΚΗ

ΥΠΟΥΡΓΩ ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ.

"Ενδοξ' ἀγαλ.μ' ἀνυψοῦται
καὶ ἀγάλλεται ἡ γῆ
'ποῦ τῆς ἔφαλλε τὰ κάλλη
τοῦ Ὀμήρου ἢ φωνῆ.

'Κεῖνο τ' ἀφυγο τὸ σῶμα
γλυκὰ τόσον μᾶς θωρεῖ,
καὶ τὸν νοῦν μας προσηλόνει
'σάν νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ·

«Χαῖρ' Ἑλλάς λαμπτῆρ Σοφίας
ἔχεις μέλλον φαινοῦ,
αὐτὸ δὲ πνεῦμα σου στὸν κόσμον
ἔχει δώσει φωτισμόν.

«Ἡ ἀρχαία σου ἡ φήμη
εἶν' ἀγγελογραφιστῆ,
καὶ τῶν τέκνων σου τὰ σπλάγγνα
ἀφλέγει καὶ ζωογονεῖ.

«Τώρα ἐπαυσεσ' στὰ ξένα
μὲ τὸν λύχνον νὰ ζητᾶς,
«ὦ Ἑλλάς μου Βασιλέα,
καὶ νὰ τρέχεις στὰς αὐλάς.

«Τώρα πλέον τοὺς αἰῶνας
καὶ τὰ ἔτη δὲν μετράς,
αὐτὶ θωρεῖς τὸν Κωνσταντῖνον
εἰς τοῦ θρόνου τὰς σκηνάς.

«Ὡς κ' αὐτοὶ οἱ Διπλωμάται
'ποῦ μετροῦσι τὸν καιρόν,
'ποῦ διέπουν τὰς τύχας
καὶ τὰ Κράτη τῶν Ἑθνῶν,

«Θέλου κλίνει τὸν αὐχένα
'σάν ἀκούσων ν' ἀντηγῆ
εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ Πῖνδον
«τοῦ Ὑψίστου ἢ κραυγῆ.

«Τότε θὰ τοὺς ἐκθαμβώσῃ
«τῶν Ἑλλήνων ἡ Ἐλπίς,
'ποῦ μὲ αἶμα ἔχει γράφει·
«Δόξα, Πίστις, καὶ Πατρίς. —

«Χαῖρε Κέρκυρα γενναία,
«ὦ Πατρίς μου ἀγαπητῆ,
«ἡ εὐχὴ σου μ' ἔχ' ὑψώσει
κ' ἐνός τέκνου σου ἡ ψυχῆ. (α)

«Ἀπ' τὰ σπλάγγνα σου ἔχω λάβει
«ἠθικὴν ἀνατροφὴν,
«καὶ μιὰ μέρα διοικοῦσα
«τὴν πολῦτιμόν σου γῆν.

(α) Ὁ μακαρῆς Ἰωάννης Τουρλινὸς ἀρῆκε
30.000 περίπου δραγμῶν ἵνα κατασκευασθῇ ὁ
ἀνδριάς.

«Σεῖχον Ἔθνη κυβερνήσει
εἰς τὸν κόσμον φημιστὰ,
«ἡ Ἐθνικὴ σου τώρα δόξα
ἀναλάμπει ζωηρά.

«Κερκυραῖοι ὁμογλωσσίτε
«νὰ μὴ πέσητε καὶ σεῖς
εἰς τὴν πλάνην καὶ στὸ μῖσος
«πῶναι τύραννοι τῆς γῆς.

«Χαῖρε νῆσος τῶν Φαιάκων
καὶ χαρὰ ἄς ἦν παντοῦ,
«τὰ δὲ πάθη ἄς κυλινοῦνται
εἰς τὰ βάθη τοῦ χαμοῦ.

«Καὶ στὰς γαίας π' ἀντηγᾶει
«οὐρανόθεν μιὰ βοή,
«τῶν μαρτύρων καὶ ἠρώων
«αὐτῆ εἶναι ἡ εὐχὴ.

«Εἶν' ἐκείνων 'ποῦ τὸ Ἔθνος
ἔχουν σώσει ἐκ τῆς σιλαβιάς,
«τῶν Ἑλλήνων σεῖς δὲ εἰσθε
«ἠγῆσαι τέκνα Ἐλευθερίας.

«Κεῖνο τ' ἄδολον τὸ αἶμα
«ἦτο αἶμα Ἑλληνικόν,
«καὶ ἀθάνατον διαμένει
εἰς τὴν μνήμην τῶν θνητῶν.

«Καὶ στὰ ὄρη καὶ στὸ γῶμα
«ποῦχαν χάσει τὴν ζωὴν,
«ἔλει ἐλθεῖ κείν' ἡ μέρα
«ποῦ ὁ Σταυρὸς θὰ ὑψωθῆ.

«Ἀνατρέφει ἡ Σοφία,
«καὶ ὑψώνει ὁ λαός,
«ἡ Σοφία εἶν' Ὁρησκεία,
«κ' ἡ Ὁρησκεία ὁ Θεός. —

Ἴδου φαίνεται τὶ λέγει
ὁ ἀνδριάς του εἰς ἡμᾶς,
ἢ δὲ γῆ τοῦ Ἀλκινδοῦ
σιμωτᾶ ὅλη ἐκ τῆς χαρᾶς.

Στὰ δὲ ἐνδοξὰ τὰ ὄρη
'ποῦ τὰ θλίβει ὁ ζυγός
ἐστραμμένο ἔχει τὸ βλέμμα,
κ' ἡ ψυχὴ τοῦ καθενός

'Ποῦ θωρεῖ τὸν ἀνδριάντα
λέγει τότε σιωπηλά·
«ὦ Θεὸς τοῦ κόσμου Πλάστα
εὐσπλαγγίσου καὶ αὐτὰ! —

1887.

Ὅταν ἦτο ἡ ψυχὴ του
ἠνωμένη στὸ κορμί,
πνεῦμα ἔξοχον ἐφάνη
στὴν αὐλὴν τῆν Ῥωσικῆ.

Τοῦ Ὑψίστου δὲ ἡ χάρις
τοῦ ἐφώτισε τὸν νοῦν,
καὶ τῶν Κραταῖων αἱ δόξαι
τ' ὀνομά του ὑμνολογοῦν.

Τὸν ἐλάτρευε ἡ Ῥωσσία,
τὸν ἐσέβοντο οἱ λαοί,
τὸν εὐαύμαζον τὰ Ἔθνη,
καὶ τοῦ κόσμου οἱ Κραταῖοι.

Ἡ δ' εὐγνώμων Ἑλβετία
εἰς τῆς δόξης τὸν βωμόν,
τὸν κηρύττει εὐεργέτην,
συμπολίτην, κ' ἀδελφόν.

Καὶ στὸν κρότον τῆς Γαλλίας
στὰς ἡμέρας φοβεράς,
αὐτὸς εἶχε μὲ τὰ Κράτη
σχέσεις διπλωματικάς. —

Στὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων
εἶχεν ἀφοσιωθῆ,
κ' ἀπαρνήθη τὴν ζωὴν του,
πασαν δόξαν καὶ τιμῆ.

Κ' ὅταν εἶχε καταθραύσῃ
τὰς ἀλύσεις ἡ Ἑλλάς,
τὸν ψηφίζουσαν Κυβερνήτην
στὰς ἡμέρας τὰς λαμπράς.

Τὸν δὲ θρόνον στηριγμένον
'στῶν Ἑλλήνων τὰ ὄστα,
καὶ σὲ γόρτ' αἱματομένο
τοῦ προσφῆρ ἢ Ἐλευθεριά.

Διὰ τὸ Ἔθνος ἐθυσίασθη
αὐτὸς ὁ ἐνδοξὸς ἀνὴρ,
ἢ δ' Ἑλλάς παντοῦ κραυγάζει
«εἶν' τοῦ Ἔθνους μου Πατῆρ! —

Ἡ ἀνάπλασις θ' ἀργήσῃ
ὅμοιον ἀνδρὰ νὰ εἶδῃ,
πολὺς χρόνος θὰ διέλθῃ
ἕως νὰ σχηματισθῆ.

Καὶ σὺ Ἦλιε π' ἀνατέλλεις
καὶ τὸ ἀγαλμα θωρεῖς,
εἰς τοὺς πρόποδας γραμμένα
βλέπεις ΠΙΣΤΙΣ καὶ ΠΑΤΡΙΣ. — (β)

(β) Αἱ λέξεις αὗται εἶναι ἐγκεχαραγμέναι,
χρυσῆς γραμμᾶσι, ἐπὶ τοῦ βῆθρου.

